

ham ikke; men saasnart han blev alene med sig selv i den fremmede By, og navnlig om Aftenen, naar han kom hjem til sine tomme og uhyggelige Stuer her i Carlsstrasse, viste Skyggen sig for ham. Hver Nat, naar han stod i Skjorteærmer ved sin Seng og trak sit Ur op, spurgte han sig selv: „Mon Far skulde være død idag?“

Saadan ogsaa denne Nat.

Henimod Morgen — just som han endelig var ved at falde hen — foer han let sammen. Fra et eller andet Sted i Værelset havde han hørt en Lyd, der i hans Øre lød som en tre Gange gentaget Banken. Han blev igen lysvaagen. Og skønt han vidste sig fri for al Slags Overtro, kunde han ikke siden slippe den Tanke, at Faderen i hint Øjeblik var gaaet bort.

Om Formiddagen telegraferede han en Forespørgsel hjem til Eberhard, og ved Middagstid modtog han det korte Telegram-svar: „Fader døende“. Han saae paa sit Ur. Om to Timer gik Eksprestøget til Hamborg. Den næste Formiddag kunde han være hjemme, og om Aftenen vilde han igen kunne rejse derfra. Blot to Dages Fraværelse — og hans Samvittighed vilde være bleven beroliget.

Han stod et Minut med Uret i Haanden. Saa nikkede han besluttet og gav sig til at pakke en Haandkuffert.

Han havde ikke selv nogen helt klar Forstaaelse af, at hvad der drev ham hjem ikke udelukkende var Frygten for engang at komme til at fortryde, at han ikke havde sagt sin Fader Farvel. Ad skjulte Veje stod hans Beslutning i Forbindelse ogsaa med de andre Tanker, der havde holdt ham vaagen denne Nat, og der var igen her en lille Rest af uovervunden Spøgelsefrygt med i Spillet. Ligesom de første kristnede Hedninger i Smug blotede til de gamle Afguder foran store Afgørelser, saadan følte han Trang til at forsone sine Fædres Gud ved et Offer nu, da han stod i Begreb med at ruste sig til den sidste, forvovne Kamp for Lykkens gyldne Kongekrone. —

Et Par Timer efter sad han i Toget og rullede nordpaa.